

LBRIS

We know
books

LUCY M. MONTGOMERY

Anne de la Green Gables

VOLUMUL VIII

Rilla din Ingleside

TIMIȘOARA
2021

1

„Ecouri” de prin sat

Era o după amiază frumoasă, de vară, iar pe cer pluteau nori de aur. În salonul cel mare, de la Ingleside, Suzana Baker se așează pe un fotoliu, cu un surâs de mulțumire. Era ora patru, și, din moment ce, de la ora șase dimineața, nu-i stătuseră nici mâinile, nici picioarele, acum avea de gând să se bucure de un ceas de odihnă și de cleveteală, binemeritate. Suzana se simțea perfect fericită, în acel moment. În bucătărie, totul se petrecuse ciudat de bine, în acea zi. Dr. Jekyll nu se transformase în Mr. Hyde*, prin urmare, nervii nu-i fuseseră puși la încercare. De unde ședea, zărea stratul de bujori, iar bujorii erau

**Straniul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde (în engleză, The Strange Case of Dr. Jekyll and Mr. Hyde), (1886) este o povestire de Robert Louis Stevenson, despre o personalitate dublă, alternând între bine și rău, care a constituit subiectul a numeroase ecranizări (n. tr.).*

mândria ei! Ea îi plantase, tot ea îi îngrijea, iar ei înfloriseră și se deschiseseră, cum nici un alt bujor n-o mai făcuse, vreodată, în Glen St. Mary. Avea bujori roșii, roz-argintiu și alții, la fel de albi ca prima zăpadă.

Suzana purta o bluză nouă, de mătase neagră, în care se simțea tot atât de elegantă ca Doamna Marshall Elliott; mai avea și un șort alb, scrobbit, împodobit cu o margine de dantelă croșetată, lată de 12 cm, cu un model foarte complicat. Așadar, Suzana avea toate motivele să se creadă o femeie bine îmbrăcată. Deschise ziarul *Daily Enterprise*, ca să citească știrile din Glen. Domnișoara Cornelia tocmai o informase că rubrica mondenă acoperea o jumătate de coloană din numărul acela, menționându-i pe aproape toți cei de la Ingleside. Pe prima pagină a ziarului, un titlu mare anunța că un anume arhiduce Ferdinand fusese ucis, într-un loc cu numele ciudat, de Sarajevo, dar Suzana nu-și pierdeă vremea cu amănunte atât de imprecise și de lipsite de interes. Ceea ce căuta era, cu adevărat, de o importanță vitală. Ah, uite, în *Ecouri din Glen St. Mary!* Suzana se adânci în articol, cu aviditate, citind fiecare rând, cu voce tare, ca să îl savureze pe deplin.

Doamna Blythe și musafira ei, Domnișoara Cornelia, alias Doamna Marshall Elliott, stăteau de vorbă, lângă ușa deschisă ce dădea în verandă, ușă prin care, o briză, plăcut răcoritoare, aducea adieri de parfum din grădină, și un zvon de glasuri animate, dinspre colțul acoperit de iederă, în care Rilla, Domnișoara Oliver și Walter râdeau și

povesteau. De oriunde s-ar fi aflat Rilla Blythe, se auzeau râsete.

Salonul mai adăpostea un suflețel, care dormea, încolăcit, pe o canapea. Nu era, în nici un caz, vorba, despre cineva care putea fi trecut cu vederea. Avea o personalitate ieșită din comun și, mai cu seamă, era singura creatură vie pe care Suzana n-o putea suferi.

Toate pisicile sunt misterioase, dar Dr. Jekyll și Mr. Hyde – mai cunoscut sub numele de Doc – era mai misterios decât toate. Animăluțul acesta avea dublă personalitate. Suzana pretindea, chiar, că e posedat de demoni. Întâi, că până și în venirea lui pe lume fusese ceva neliniștitor. Cu patru ani mai devreme, Rilla Blythe avusese un pisoi pe care îl iubise mult, alb ca neaua, cu vârful cozii, negru. Îl numise *Jack cel Brumat*. Suzana nu-l plăcuse nici pe Jack cel Brumat, deși nu putea să-și motiveze, în nici un fel, antipatia.

„Vă rog să mă credeți, dragă Doamnă Doctor – obișnuia ea să prezică, sumbru –, nu mă aștept la nimic bun, din partea acestei pisici.”

„De ce crezi asta?” o întreba Doamna Blythe.

„Nu o cred, o știu”, era tot ce putea să răspundă Suzana.

Toți ceilalți, la Ingleside, îl îndrăgeau mult pe Jack cel Brumat. Era atât de mătăsos, atât de bine crescut, niciodată nu puteai vedea vreo pată, cât de mică, pe blănița lui, albă și minunată. Se cuibărea lângă tine și torcea în cel mai irezistibil mod. Mai mult decât atât, era din cale-afară

de cînstit. Acela a fost momentul în care, la Ingleside, s-a produs o tragedie: Jack cel Brumat a adus pe lume pisoi! Inutil, să încercăm să descriem triumful Suzanei! Nu ghi-cise ea, de la început, şiretenia acestui animal? Dovada era, acum, de netăgăduit!

Rilla găsisese familiei tuturor pisoilor, în afară de unul, pe care îl păstrase. Era foarte frumos, cu o blăniţă uimitor de netedă şi de mătăsoasă, cu dungi galben închis şi portocalii, cu urechi mari, ca de satin aurit. Îi dăduse numele de *Cerceluş de Aur*, un nume ce părea pe măsura acestei fiinţe nebunatică, care, cât timp a fost mică, nu şi-a dezvoltat, prin nimic, caracterul sinistru pe care îl avea, în realitate. Suzana pusese, desigur, în gardă, familia, avertizând întreaga suflare că nu trebuia să se încreadă în vreun urmaş de-al diabolicului Jack cel Brumat. Dar, ca şi profeţiile Cassandreii*, nici prevestirea ei n-a fost luată în seamă.

Familia Blythe se obişnuise atât de mult să-l considere pe Jack cel Brumat, motan, încât nu şi-au putut schimba obiceiurile. Aşa că, au continuat să îi spună tot pe vechiul lui nume, deşi rezultatul era absurd. Oaspeţii nu înţelegeau nimic, atunci când o auzeau pe Rilla, vorbind, cu un aer firesc, despre „Jack şi pisoiul ei” sau, poruncindu-i, sever, lui Cerceluş de Aur: „Du-te la mama ta, să te spele pe blăniţă!”

„E indecent, dragă Doamnă Doctor”, se plângea sărmana Suzana. În ceea ce o privea, rezolvase problema,

*Cassandra – în mitologia greacă, a fost o preoteasă a zeului Apollo, blestemată să facă profeţii adevărate, dar care să nu fie, niciodată, crezute (n. tr.).

nespunându-i, niciodată, lui Jack, altfel decât „fiara albă”. A fost singura care n-a suferit, atunci când „fiara” s-a otrăvit, accidental, în iarna următoare.

Un an mai târziu, *Cerceluş de Aur* a devenit un nume atât de evident de nepotrivit pentru pisoiul portocaliu, încât Walter, care citea, pe atunci, romanul lui Stevenson, i l-a schimbat în *Dr. Jekyll şi Mr. Hyde*. Când era Dr. Jekyll, era somnolent, afectuos, sociabil; era înnebunit după perniţe şi îi plăcea să fie drăgălit. Mai cu seamă, îi plăcea să se întindă pe spate şi să se lase mângâiat pe gâtul neted, de culoare crem, în timp ce torcea, cu o mulţumire plină de nepăsare. Era un torcăcios de mare clasă! Nici o pisică, la Ingleside, nu mai torsese cu atâta statornicie şi desfătare, ca el.

„Lucrul pentru care le invidiez pe pisici e posibilitatea lor de a toarce”, a remarcat, într-o zi, Doctorul Blythe, auzind sunetul melodios pe care îl scotea Doc. „Nimic, pe lume, nu exprimă, mai bine, mulţumirea!”

Doc era superb. Orice mişcare de-a lui era graţia însăşi. Când îşi încolăcea coada, lungă şi brăzdată de inele, în jurul labelor, şi se aşeza, pe verandă, privind, fix, în aer, membrii familiei Blythe îşi spuneau că nici un sfînx egiptean nu ar fi întruchipat, mai frumos, o Zeitate a Porticului.

Dar, când se preschimba în Mr. Hyde – ceea ce se întâmpla, fără excepţie, ori de câte ori urma să plouă sau să bată vântul –, devenea un animal sălbatic, cu o cu totul altă privire. Transformarea era, întotdeauna, bruscă. Cu o secundă înainte, era adâncit în visare, şi, dintr-o dată,

sărea în picioare, amenințător, scotea un urlat de sălbăciune și mușca mâna care-l mângâia sau încerca să-l rețină. Parcă și blana i se întuneca, iar în ochi îi licărea o lumină diavolească. Frumusețea lui, atunci, era chiar nepământească. Dacă schimbarea se petrecea în amurg, pe toți cei de la Ingleside îi trecea un fior. În acele momente, era un animal înfricoșător, și numai Rilla îi lua apărarea, spunând că era un motan frumos și răătăcitor. Și, chiar pleca, în căutare de aventuri, fără îndoială.

Lui Dr. Jekyll îi plăcea laptele, în timp ce Mr. Hyde nici nu se atinge de el, ci mârâia, în fața farfuriei cu carne. Dr. Jekyll cobora atât de catifelat, treptele, încât nu-l auzea nimeni, pe când pașii lui Mr. Hyde aveau greutatea pașilor bărbătești. În serile în care Suzana era singură acasă, spunea că i-e frică de el. Se așeza, în mijlocul podelei din bucătărie, uitându-se la ea, cu ochii aceia, teribili, preț de vreun ceas. Asta o scotea din minți în asemenea hal, încât se temea să-l dea afară. Odată, a riscat să arunce cu un băț în el, iar motanul a sărit, imediat, sălbatic, spre ea. Suzana fugise, cât o ținuseră picioarele, și nu mai încercase, niciodată, să-l înfrunte pe Mr. Hyde. Se mulțumea să se răzbune pe Dr. Jekyll, dându-l afară de pe domeniul ei și refuzând să-i dea bunătăți, când îi cerea.

Acum câteva săptămâni, numeroșii prieteni ai Domnișoarei Faith Meredith, ai lui Gerald Meredith și ai lui James Blythe – citi Suzana, învârtind cuvintele, ca pe niște bomboane, pe limbă – au avut imensa bucurie de a le ura bun venit, la întoarcerea lor la Universitatea Redmond.

James Blythe, care și-a obținut bacalaureatul în Arte, în 1913, tocmai a absolvit anul întâi, la Facultatea de Medicină.

– Faith Meredith e, cu adevărat, cea mai frumoasă fată pe care mi-a fost dat să o văd, vreodată! comentă Domnișoara Cornelia, ridicându-și ochii de pe împletitura sa. E uimitor, cât de mult s-au schimbat copiii ăștia, după ce Rosemary West s-a mutat la casa parohială! Oamenii nici nu-și mai amintesc ce răutăți mici erau, înainte! Draga mea Anne, tu ai putea uita, vreodată, cum obișnuiau să se poarte? E surprinzător, cât de bine s-a descurcat Rosemary, cu ei! Ei o consideră, mai degrabă, o prietenă, decât o mamă de-a doua. Toți o iubesc, mult, iar Una o adoră. Cât despre micul Bruce, nu există nici cel mai mic lucru pe care Una nu i l-ar oferi, doar să-l numească. E drept că e fermecător! Dar ai mai văzut vreun copil care să semene, până într-atât, cu mătușa lui? E la fel de brunet și de teatral, ca Ellen. Nici urmă de Rosemary, în el. Norman Douglas nu încetează să spună că barza li-l aducea lor, pe Bruce, și că, numai din greșeală, l-a lăsat la casa parohială.

– Bruce îl adoră pe Jem, spuse Doamna Blythe. Când vine aici, se ține după el, ca un cățeluș credincios, ridicând capul, ca să-l privească, pe sub sprâncenele negre. Cred că ar face orice, pentru Jem.

– Jem și Faith se vor căsători?

Doamna Blythe zâmbi. Era lucru știut că, după ce le purtase bărbaților o puternică antipatie, cu vremea, Domnișoara Cornelia devenise o adevărată făcătoare de

– Nu sunt decât buni prieteni, deocamdată, Domnișoară Cornelia.

– Foarte buni prieteni, crede-mă, adăugă aceasta. Sunt la curent cu tot ce fac tinerii ăștia.

– Nu mă îndoiesc că Mary Vance vă ține la curent, Doamnă Marshall Elliott, insinuă Suzana, dar nu se cuvine să vorbim despre căsătorie, în cazul unor copii, ca ei.

– Copii! Jem are 21 de ani, iar Faith, 19! răspunse Domnișoara Cornelia. Nu trebuie să uiți, Suzana, că noi, cei vârstnici, nu suntem singurii adulți de pe fața pământului!

Jignită, Suzana se întoarse la *Ecourile* ei. Motivul pentru care nu-i plăcea să i se spună că e „vârstnică” nu era vanitatea, ci teama de a nu fi considerată prea bătrână ca să mai muncească.

Carl Meredith și Shirley Blythe s-au întors, vinerea trecută, de la Academia Queen's. Am aflat că, începând de anul viitor, Carl va preda la școala de la intrarea în port, și suntem siguri că va fi un profesor iubit și încoronat de succes.

– Cel puțin, îi va învăța pe copii tot ce se poate ști despre insecte, zise Domnișoara Cornelia. Acum, că și-a terminat studiile la Queen's, Domnul Meredith și Rosemary ar fi vrut ca el să intre la Redmond, din toamnă, dar e foarte independent și vrea să-și plătească, din buzunarul lui, o parte din cheltuielile universitare. O idee excelentă!

Walter Blythe, care a predat, în ultimii doi ani, la

Lowbridge, a demisionat – citi Suzana. De la toamnă, își va începe studiile, la Redmond.

– Walter s-a pus suficient de bine pe picioare, ca să intre la Redmond? Întrebă, îngrijorată, Domnișoara Cornelia.

– Noi sperăm că, la toamnă, va fi bine de tot, răspunse Doamna Blythe. O vară, petrecută în aer liber și la soare, va face minuni.

– Nu-i ușor să-ți revii după o febră tifoidă – afirmă, dramatic, Domnișoara Cornelia –, mai ales după o formă atât de gravă, ca aceea pe care a avut-o Walter! După părerea mea, ar face bine să-și mai amâne facultatea, cu un an. Dar e atât de ambițios! Di și Nan merg, și ele, la Redmond?

– Da. Ele ar fi vrut să mai predea un an, dar Gilbert își dorește să înceapă studiile, din toamna asta.

– Mă bucur. Îl vor putea supraveghea pe Walter, să nu muncească prea din greu. Presupun – continuă Domnișoara Cornelia, aruncând o privire piezișă, în direcția în care se afla Suzana – că, după muștrarea pe care am primit-o adineauri, aș face mai bine să nu sugerez că Jerry Meredith îi face ochi dulci, lui Nan.

Suzana făcu urechea toacă*, iar Doamna Blythe izbucni, din nou, în râs.

– Dragă Domnișoară Cornelia, pe unde să mai scot eu cămașa, nu-i așa, cu toate aceste perechi de îndrăgostiți, în jurul meu? Dacă aș lua-o în serios, n-aș face față. Dar nu dau importanță, e prea greu să conștientizez că

*A-ți face urechea toacă – a te preface că nu auzi (n. tr.).

au crescut. Când mă uit la cei doi băieți mai mari, ai mei, mă întreb dacă ei sunt bebelușii drăgălași și durdulii pe care îi acopeream cu sărutări, pe care îi alintam și cărora le cântam cântece de leagăn, nu mai departe decât ieri, Domnișoară Cornelia! N-a fost Jem cea mai adorabilă păpușică din bătrâna *Căsuță a Visurilor*? Și, iată-l, bacalaureat, bănuind că face curte unei domnișoare!

– Toți îmbătrânim! suspină Domnișoara Cornelia.

– Singura bucată din mine care se simte bătrână – spuse Doamna Blythe – e glezna pe care mi-am scrântit-o, atunci când m-a provocat Josie Pye să merg pe creasta acoperișului casei Barry, pe vremea când trăiam la Green Gables. Mă junghie, când bate vântul dinspre apus. N-o să admit, niciodată, că e vorba de reumatism, dar este foarte dureros. Cât despre copii, pun la cale o vară frumoasă, împreună cu frații Meredith, înainte de a-și relua cursurile, în septembrie. Ceata asta mică adoră să se amuze. Casa e un vârtej continuu de distracții.

– Rilla va merge și ea, la Queen's, împreună cu Shirley?

– Încă n-am luat nici o hotărâre, cu privire la asta. Tatăl ei crede că, deocamdată, nu e suficient de puternică, a crescut atât de mult, e absurd de înaltă, pentru o fată care n-a împlinit 15 ani. Nici eu n-aș prea vrea s-o văd plecată, ar fi groaznic să nu mai am nici un copil, acasă, iarna viitoare. Ca să rupem monotonia existenței, Suzana și cu mine ar trebui să ne luăm la bătaie!

Gluma o făcu pe Suzana să zâmbească. Să se ia la

bătaie, cu draga Doamnă Doctor, ce idee!

– Dar Rilla își dorește să meargă? insistă Domnișoara Cornelia.

– Nu. La drept vorbind, Rilla e singurul meu copil lipsit de ambiții. Nu are nici un ideal serios, de parcă singura ei țintă, în viață, ar fi distracția.

– Și de ce nu s-ar distra, dragă Doamnă Doctor? strigă Suzana, care nu putea suporta nici un cuvânt împotriva vreunui membru al familiei, chiar dacă era spus de un alt membru al acestei familii. Eu susțin că o fată trebuie să se distreze. O să aibă timp, destul, pentru greacă și latină!

– Mi-ar plăcea să aibă un pic de simț al responsabilității, Suzana. Și, nici măcar tu nu poți nega că e înspăimântător de vanitoasă!

– Are de ce să fie, răspunse Suzana. E cea mai frumoasă fată din Glen St. Mary. Credeți că toate MacAllister-ele și Crawford-ele, din partea cealaltă a portului, ar putea ajunge să aibă, chiar și după patru generații, un ten asemenea Rillei? Nu, dragă Doamnă Doctor. Îmi cunosc locul, dar nu pot să vă dau voie să spuneți ceva rău despre Rilla. Iar asta e valabil și pentru dumneavoastră, Doamnă Marshall Elliott.

Suzana găsisese prilejul să-și ia revanșa asupra Domnișoarei Cornelia, care-și vâră nasul în poveștile de dragoste ale copiilor. Jubila, când reîncepu să citească.

Miller Douglas a decis să nu plece în Vest. Afirmă că bătrâna Insulă a Prințului Eduard i se potrivește perfect și că va continua să se ocupe de ferma mătușii sale, Doamna Alec Davis.